

A Fővárosi Ítéltábla a Kummer Ügyvédi Iroda (címe; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Jurida Petra Natália ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű alperes neve (I.rendű alperes címe) I. rendű és a dr. Bodolai László ügyvéd (címe) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű alperesek ellen személyiségi jogsértés miatt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 2016. június 20. napján kelt 16.P.20.385/2016/8. számú ítélete ellen a II. rendű alperes részéről 9. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezését helybenhagyja.

Kötelezi a II. rendű alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 15.000 (tizenötezer) forint + áfa fellebbezési költséget, valamint a Magyar Államnak külön felhívásra 48.000 (negyvennyolcezer) forint fellebbezési illetéket.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy azzal, hogy az I. rendű alperes által üzemeltetett ... portálon ...-én a II. rendű alperessel „...” címmel megjelent interjúban a II. rendű alperes valótlanul állította, az I. rendű alperes pedig valótlanul híresztelte azt, hogy a felperes tagjai embercsempészséssel buktak meg, megsértették a felperes jóhírnévhez fűződő jogát.

Az alpereseket a további jogsértéstől eltiltotta.

Kötelezte az alpereseket, hogy 15 napon belül levélben fejezzék ki a felperes részére az elkövetett jogsértésért való sajnálkozásukat, elismerve a jogsértés megtörténtének a tényét, és ezért kérjenek bocsánatot a felperestől. Egyben feljogosította a felperest arra, hogy ezen leveleket az általa választott módon hozza nyilvánosságra.

Kötelezte továbbá az alpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg a felperesnek egyetemlegesen 600.000 forintot, ennek 2016. január 10. napjától kezdődően a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi

kamatát, 30.000 forint + áfa perköltséget, valamint egyetemlegesen fizessenek meg az illetékes adóhatóság külön felhívására 36.000 forint le nem rótt eljárási illetéket.

A felperes kereseti kérelmét a 2013. évi V. törvény (új Ptk.) 2:43. § d) pontjában és a 2:45. § (2) bekezdésében foglalt szabályozás alapján bírálta el.

A kereset tárgyává tett, a II. rendű alperessel készített interjú során a „Magyarországon kik voltak az embercsempészek?” újságírói kérdésre adott azon választ, mely szerint „Mindenkinek.” Még ... is buktak meg valahol az elsők között.” közlést tényállításként értékelte.

Az alperesi védekezés okán a PK 13. számú állásfoglalás rendelkezéséből kiindulva vizsgálta a felperes keresetességi jogát. E körben arra az álláspontra helyezkedett, hogy a II. rendű alperes által használt „...” szó egyértelműen a felperesre utal, az alapján a felperes személye kifejezetten felismerhető és a közléssel összefüggésbe hozható, ezért a felperes keresetességi joggal rendelkezik.

Megállapította, hogy a jogvitában az alperesek a tényállítás valóságtartalmát nem tudták igazolni, miután nem bizonyították azt, hogy a felperesnek, illetve tagjainak köze lett volna az embercsempészethez, vagy hogy bármely taggal szemben jogerősen megállapításra került volna bűncselekmény elkövetése.

A kifogásolt közlés tartalmát sértőnek találta. Rögzítette, hogy az interjúkészítés időpontjában a kérdés a közvéleményt kifejezetten foglalkoztatta, ebben az időszakban hangzott el a perbeli kijelentés a politikai közéletben ismert, gyakran szereplő felperes személyével kapcsolatosan. Miután fontos érdek fűződik ahhoz, hogy milyen a közéletben aktívan részt vevő szervezet megítélése, az alperesek valótlán közlése alkalmas arra, hogy a felperes társadalmi megítélését hátrányosan befolyásolja, hiszen bűncselekmény elkövetésével hozták összefüggésbe.

Tekintettel arra, hogy az alperesek nem állították, hogy ... a felperesi szervezet tagja lenne, továbbá ... büntetőjogi felelősségének megállapítására embercsempészet miatt nem került sor, az elsőfokú bíróság nem vizsgálta a perben azt, hogy nevezett magánszemélyként összefüggésbe hozható-e a felperessel.

Fentiek alapján a Ptk. 2:51. § (1) bekezdés a) pontja alapján a jogsértést megállapította és alkalmazta a b) és c) pont szerinti objektív jogkövetkezményeket.

A Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdése értelmében határozott a sérelemdíj tárgyában. Annak megállapítása körében figyelemmel volt arra, hogy a jogsértés bekövetkeztén túlmenően a felperes további hátrányt nem bizonyított. Köztudomású tényként fogadta el azt, hogy az alperesi jogsértés jellegét tekintve alkalmas arra, hogy a felperest nem vagyoni sérelem érje, melynek kompenzálására a sérelemdíj alkalmas. Az összecszerűség meghatározása során figyelembe vette azt a körülményt, hogy a kifogásolt közlés nagy nyilvánosságot kapott, az az interneten huzamosabb időn át olvasható volt. Értékelte azt a körülményt is, hogy a közlés olyan időszakban látott napvilágot, amikor az egész magyar közéletet kifejezetten foglalkoztatta a menekültkérdés.

A keresetnek megfelelően az alperesek egyetemleges marasztalására került sor.

A perköltségviselés tárgyában a Pp. 78. § (1) bekezdése szerint határozott.

Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben a II. rendű alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a PK 13. számú állásfoglalás alapján hivatkozott arra, hogy perbeli legitimációval személyiségvédelmi perben kizárólag az rendelkezik, akire a közlés közvetlenül vonatkozik, a sérelmezett állítás egyértelműen, félreérthetetlenül és közvetlenül rá utal. A perbeli interjú során a

„,...” szófordulatot használta, nem említette név szerint a felperest, még csak nem is utalt rá. A „,...” kifejezés csupán általánosítás, nem egyértelműen a felperesre vonatkozik, legfeljebb a tagjaira, követőire, képviselőire, de mindenképpen természetes személyekre. Kereshetőségi jog hiányában a kereset elutasításának van helye.

Mindemellett előadta, hogy a rendelkezésre álló információk alapján joggal és alappal vonhatta le azt a következtetést, hogy ... szimpatizánsok is részt vettek adott cselekmények elkövetésében, azaz a tényekből levont következtetése véleménynek minősül.

A megállapított sérelemdíj összegét eltúlzottnak és a sérelem mértékével összhangban nem állónak találta. Hivatkozott arra, hogy a felperes közszereplő, személyiségi jogainak védelme a szükséges és arányos mértékben korlátozható. A felperes nem igazolt olyan körülményt, ami az általa igényelt sérelemdíjat alátámasztaná.

Mindezek alapján elsődlegesen az első fokú ítélet megváltoztatását és a kereset kereshetőségi jog hiányában történő elutasítását, másodlagosan a kereset elutasítását kérte azon okból, hogy a rendelkezésre álló információk alapján alappal vonhatta le azt a következtetést, hogy ... szimpatizánsok követték el az adott cselekményt, ezért ez véleménynek minősül, harmadlagosan pedig a jogsértés esetleges megállapítása okán a sérelemdíj megfizetésére vonatkozó marasztalás megváltoztatását kérte, figyelemmel arra, hogy a felperes közszereplő és nem igazolt olyan körülményt, ami az igényelt sérelemdíj mértékét alátámasztaná.

Fellebbezési ellenkérelmében a felperes az első fokú határozat helybenhagyását indítványozta. Álláspontja szerint kereshetőségi joggal rendelkezik, a jogvitában a „,...” kifejezés a szervezetre vonatkozik, az a mozgalom tagjait jelöli. Álláspontja szerint nem vitatható, hogy a sérelmezett közlés tényállítás, helyesen került sor a sérelem díj összegének megállapítására is, tekintettel arra, hogy az alperesi jogsértés jelentős súlyú.

Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A II. rendű alperes fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a Pp. 253. § (3) bekezdése értelmében az elsőfokú bíróság ítéletét csak a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálhatta felül, így I. rendű alperesi fellebbezés hiányában nem érintette az I. rendű alperessel szemben meghozott rendelkezést.

A jogvitában alkalmazandó jogszabályi rendelkezéseket az elsőfokú bíróság határozatának indokolásában ismertette, arra a másodfokú bíróság csupán visszautal.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes kereshetőségi joga, valamint a megállapított jogsértés vonatkozásában az első fokú határozatban kifejtett jogi indokolással egyetértett, azt megismételni nem kívánja.

A II. rendű alperes fellebbezésének tükrében arra mutat rá, hogy kereset tárgyává tett közlést a PK 12. számú állásfoglalás II. pontjában foglaltak értelmében valóságos tartalmuknak megfelelően, szövegösszefüggésében értékelve, figyelemmel a társadalmilag kialakult közfelfogásra is, az volt megállapítható, hogy az átlagolvasó szemszögéből megítélve a „,...” szó nem a felperesi mozgalom szimpatizánsaira, hanem ténylegesen a felperesi szervezethez tartozó egyénekre vonatkozott. Ekként helyesen került sor annak megállapítására, hogy a jogvitában a felperes kereshetőségi joggal rendelkezik.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a sérelmezett közlés, mely szerint „...” követték el az adott cselekményt, egyértelműen tényállításnak minősül, az nem értékelhető a rendelkezésre álló információk alapján levont következtetésként, véleményként. A II. rendű alperes az újságírói kérdésre adott válaszában azt állította, hogy ... is buktak meg, ekként bűncselekmény - embercsempészás - elkövetésével vádolta a felperesi szervezet tagjait. Helytállóan állapította meg az elsőfokú bíróság azt, hogy az alperesek a perben nem bizonyították, hogy a felperesi mozgalom tagjai embercsempészásban vettek részt, ilyen cselekmény miatt „lebuktak”. A jogvitában felhozott ...-féle büntetőeljárás már a tárgybeli cikk megjelenésekor megszüntetésre került, mindemellett a felperesi szervezet és nevezett személy között nem állapítható meg összefüggés.

Tekintettel arra, hogy az I-II. rendű alperes súlyosan felróható magatartásának eredményeként a felperesről hátrányos megítélésének kiváltására alkalmas nyilatkozat jelent meg, amely nagy nyilvánosságot kapott, a másodfokú bíróság nem talált olyan körülményt, ami a megállapított sérelemdíj leszállítását indokolná, még arra figyelemmel sem, hogy a felperes közszereplőként magasabb tűrési kötelezettséget kell, hogy tanúsítson. A Pp. 163. § (3) bekezdése alapján köztudomású tényként fogadható el, hogy a jogsértés a felperes hátrányos megítélésének kiváltására alkalmas. A Ptk. 2:52. § (2) bekezdése értelmében a sérelemdíjra való jogosultsághoz a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges. A kért összeg többletbizonyítást a perbeli esetben nem indokolt, az elsőfokú bíróság által megállapított összeg eltúlzottnak nem tekinthető.

A fentiek alapján az első fokú ítélet helybenhagyására a Pp. 253. § (2) bekezdés szerint került sor.

A II. rendű alperes fellebbezése eredményre nem vezetett, ezért a Pp. 239. §-án keresztül alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése alapján a II. rendű alperes viseli a felperes másodfokú fellebbezési költségét, melynek mértékét a másodfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 1. § (1) bekezdése, 3. § (2) bekezdés a) pontja, (3) bekezdése és 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg. Ugyancsak az eredménytelenül fellebbező II. rendű alperes viseli a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán előlegezett fellebbezési illetéket.

Budapest, 2017. február 2.

Kizmanné dr. Oszkó Marianne s.k.
a tanács elnöke

Dr. Hercsik Zita s.k.
előadó bíró

Dr. Kovács Éva s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő